

Βιβλίον β.

Πρακτικὸν μέρος.

Τμῆμα α'.

Σημεῖα τῶν ἀπλῶν φωνῶν· σοιχεῖα τῶν λέξεων

ἢ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Τὰ γράμματα, ἐξῶν ὡς σοιχείων αἱ λέξεις συνιθενται, εἰσὶ τὰ ἐφεξῆς·

Φωνήεντα, α, ε, ι, ο, ς.

Δίφθογγοι, ιά, ιό, ιέ ἢ y, áι, éι, íι, óι, úι.

Τρίφθογγοι, áy, éy, óy, iái, iói, ýi.

Σύμφωνα, β, γ, δ, z, θ, κ, λ, μ, ν, υ, ρ, σ, τ, φ, ς, b, g, d, j, e, l, n, s, c, ɔ, r, q, v, ω, h.

Εισὶν ἔντε φωνήεντα, ὀκτὼ δίφθογγοι,
ἢ τρίφθογγοι, καὶ τριάκοντα σύμφωνα.

Μὴ ταραττέσθω τις τῷ πλήθει τῶν γραμμάτων· φιλοσοφικῶς γάρ θεωρεῖταις τὴν ἀνάλυσιν τὸ νοεῖν, ἔδει πάσας τὰς πρωτευόσας τῆς ἀνθρώπης φωνὰς, τὰ μέσα τῆς ἀναλύσεως τῆς νοείν, εἰς ἐν συναγαγεῖν, καὶ ὑπαγαγεῖν ἄτος ὑπὲρ ὅψιν τῷ φίλῳ τῆς ἐπισήμης καὶ τῆς ἀνθρώπου· τότο μὲν, θαυμάζονταις καὶ δεβούμενες πανταχῦ τὸν λόγον, τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς εὐγενεσάτες καὶ τιμιωτάτες τῶν ζώων, τῆς ἀνθρώπου· τότο δὲ, καὶ ἵνα, δέον παρεῖσθαι εὐίστε φωνὰς ἀμεταφραζέας, ἔχωμεν ὅπως παρασῶμεν, ἡμετέροις ἀμφίοις περιβάλλειν, ἀναρμόσωσι πάντη καὶ γελοίως, τὰ ἀλλότρια ἀπέχοντες. Άλλα τίποτ' ἄν τις περιμένοι απὸ τῶν τὰς τῶν ἀλλοδαπῶν φωνὰς παιδαριωδῶς πάντη καὶ γραωδῶς καὶ χυδαιώς περιφρονέντων, καὶ κρόγματα κοράκων καὶ κοάγματα βατράχων κακοήθως μάλα καὶ παντάπαιν ἀφιλοσόφως οἰομένων. Ήθη καὶ ἔθιμα καὶ ἴματισμὸς ἔτι τῶν κατοίκων τῆς γῆς, ἀκμῆν καὶ αἱ παράφοροι καινοτροπίαι, αἱ κατασχύνεται τὸν ἄνθρωπον, ὡς παρὰ πᾶντα λόγον ἐν ταύταις βαδίζονται, λόγος καὶ φροντίδος ἡξίωνται· τὰ μέσα δὲ τῆς λόγου, τὰ ὄντως ἄξια λόγος, περιπεφρόνηται καὶ ἐγκαταλέλειπται. Εντεῦθεν ἀηδία πολλῇ, καὶ σύγχυσις ἔτι πλείων ἐν τῇ γεωγραφίᾳ καὶ τῇ ἰζορίᾳ, ἄλλων ἄλλως ἐκφραζόντων καὶ προφερόντων, καὶ πολλάκις παντάπαι παραλλαττόντων λέξεις ἄλλοδαπῶν, ἃς δὴ ἐπιχωρίως, ὅσον τε ἐστι, λέγεσθαι. Γελοῖον τότο· ἀλλ' ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἔτι μᾶλλον γελοῖον, τὸ διαλεγομένως τινάς ποτε γλῶσσαν ἄλλοδαπῶν, ἴδιας αὐτῶν χρῆσθαι φωναῖς καὶ προσῳδίᾳ· καὶ οἵ σοφοὶ

δ' ἄγγλος καὶ δ' φρανσαιός καὶ δάῦτζος, διαλεγόμενοι λατινισὲν ἄλληλοις, εἰσὶ σχεδὸν ἀκατάληπτοι, τῇ ἐπιχωρίῳ ἐκάστῳ φωνῇ καὶ προσφοδίᾳ χρωμένοι. Οὐ γελοῖον τῦτο ἐν σοφοῖς μάλιστα ὅρώμενον, καὶ ἐκ ἐν ἀγραμμάτοις;

Η προφορὰ τῶν πέντε φωνηέντων, ἐξαιρεθεῖσαν τῶν βαθμῶν, ἐξὶν ὡς ἐν τῇ ἑλληνικῇ, ἵταλικῇ καὶ δαῦτζεικῇ. Εἰς γερμανικῇ, ὥση μοι παντάπασιν ἀγνωρίσω. Βελύμενος δὲ ἐξαγγέλλειν τὰ φωνήεντα περὶ αὐτῶν λαλῶν, λέγε ἀπλῶς τὸ α, τὸ ε, καὶ τ. μηδενὶ ἐτέρῳ φωνήεντι, καὶ μηδενὶ συμφώνῳ χρῶμενος. Ομοίως ποίει καὶ ηνίκ³ ἀν χρείαν ἔχεις ἐξειλαῖς ὁποιονδήν σύνθετον φωνῆεν, διφθογγον λέγω ή τρίφθογγον.

Η προφορὰ ἐκάτηστὸν τριῶν πρώτων διφθόγγων σύνθετός ἐσιν ἐκ τῆς τῆς τε καὶ τῆς ἐτέρου τῆς μετ' αὐτῷ φωνήεντος. Η προφορὰ τῆς ιά, φερ³ ἐπεῖν διφθόγγος ἐξὶν ὡς ή ιά ἐν τοῖς αἰολοδωρικοῖς ἀπιδιὰ, λεμονιὰ, παιδιὰ, καὶ τ. Πρόφερε τὰ δύο φωνήεντα ι, α ὁρμητικῶς, συναλείφων αὐτὰ εἰς ἐν, καὶ ἔξεις τὴν προφορὰν τῆς διφθόγγος.

Η προφορὰ τῆς ιώ ἐξὶν ὡς ἐν τοῖς Χιδε, σκορπιὸς, κολιός, ἥλιος αἰολοδωρικοῖς. Πρόφερε τὰ δύο φωνήεντα ὁρμητικῶς, συναλείφων αὐτὰ εἰς ἐν, καὶ ἔξεις τὴν προφορὰν τῆς ιό.

Η προφορὰ τῆς ιε ή γένειν ὡς ή τῆς ιε αἰολοδωρικῆς διφθόγγος ἐν τοῖς παιδιῖ, καὶ τ., καὶ ὡς ή τῆς φρανσαικῆς φωνήεντος ε(ι). Πρόφερε κάνταῦθα ὁρμητικῶς τὰ δύο φωνήεντα, καὶ ἔξεις τὴν προφορὰν τῆς γ.

Πρόφερε ἐν τὸις ὁρμητικῶς μετὰ τῆς ἐπομένης

φωνήεντος, μυνοσυλλάβως ὅσον οἶδν τε, καὶ ἔξεις τὰς ἀληθινὰς προφορὰς τῶν διφθόγγων οὐ, οὐδὲ καὶ συνίσεις ὅτα σαφέσαται καὶ διὰ τί λέγονται δίφθογγοι.

Η προφορὰ τῶν πέντε ἐφεξῆς διφθόγγων μεταξύ ἐσι τῆς προφορᾶς ἐνὸς μόνι φωνήεντος καὶ δύο, καὶ πλέοντι ἡ μονόφωνός ἐσιν ἡ προφορὰ τῆς διφθόγγου, ^{ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΦΟΡΙΚΟΥ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ ΚΑΙ ΗΓΕΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ ΣΤΑΤΙΚΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ} διότι δὲ πάλιν εὐκρινῶς δίφωνος. Τὸ προηγόμενον φωνῆεν τῷ ὄντι μακρὸν ἐνταῦθα, καὶ τὸ *ι βραχύτατον*, ὥσπερ ἐξάρτημα τῆς ἡγεμένης τυγχάνον, καὶ τῆς πρωτευόσης φωνῆς ἀπήχημα.

Πολύχοησος αὕτη ἡ προφορὰ παρὰ τοῖς νῦν ἔλλησιν, εἰ καὶ ἔλαττον τῶν ἀνωτέρω τριῶν διφθόγγων· καὶ δοκεῖ μοι ταύτας παλαιόθεν μέχρις ἡμῶν καταβαίνειν. Η αἱ τοίνυν δίφθογγος η ἀι τυγχάνει, καὶ η ει, η ἐι, καὶ η οι, η ὁι· ἔτι δὲ καὶ η ἑγ, η εν τῶν παλαιῶν τυγχάνει, καὶ η αυ, η ἀγ· δίφθογγοι γάρ ἀν ἄλλως ἐκ ησαν, καὶ ἀντὶ ἀπλῶν φωνηέντων, η εβ, εφ, η αβ, αφ, λελῆφθαι ὥσπερ νῦν ἐκλαμβάνονται καὶ προφέρονται, περιττὸν καὶ παράλογον, καὶ γελοῖον ἔτι. Άλλ' οἱ γραμματικοὶ γραμματικῆς ὡς ἔδει τὸ σύνολον ἀνέννοιοι ὄντες, καὶ πολλὰ, εὐθύναι τάχα θελήσαντες, παντάπαιδιας ρέψαντες, ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, ὥσπερ καὶ ἐν πολλοῖς ἄλλοις, ημᾶς ἐδίδαξαν, καὶ παραλογεῖν ἐποίησαν. Εν τῇ αἰολοδωρικῶς πρὸ ὅλιγ, ἐκδοθείσῃ ἐπιτομῇ τῶν φιλιππικῶν τῆς Τρόγγου, λέγω τι, ἐν παρόδῳ μὲν, περιζατικώτερον δὲ, περὶ τῆς προφορᾶς τῶν οι καὶ αι διφθόγγων.

Η προφορὰ τῶν ἐξ τριφθόγγων παραπλησία ἐξὶ τῇ τῶν ἀμέσως ἀνωτέρω πέντε· κανταῦθα γάρ

ῶσπερ ἔκει τονῳδῶς τὸ α, τὸ ε, τὸ ο, ἢ τῶν διφθόγγων ιά, ιό, υ, προφερομένων, τὰ ο καὶ υ, ὥσπερ ἀπηχίμαται βραχύτατα τῶν ἴδιων ἐαυτοῖς φωνῶν συλλαβὴν μὴ ποιεῖσθαι, ἀκέσονται· καὶ εἰ τὸ ιά δίφθογγον ὀνομάζειν δεῖ, ὡς συντεθειμένου πως ἐκ δύο φωνῶν προφανέστατα, ἀναντιθέσθως ὀνομαζέον καὶ τὸ ιά τρίφθογγον, ἀλλ᾽ ἐ δίφθογγον· καὶ ἔτι δοτέν γλώσσαις εὐχρινῶς τέτων ἀκέσιν, ἀκοιβῶς καὶ ἀπρολήπτως τὰ ὅτα ταύταις προσέχοντι· καὶ πρᾶγμα ὁ λόγος, καὶ ἐ πεπλασμένη ἐπίνοια.

Σώζονται μὲν καὶ νῦν ἔτι ἔχνη τῆς παλαιᾶς προφορᾶς τῶν διφθόγγων, καὶ καθόλε, πάσης τῆς παλαιᾶς προσῳδίας ἐν τῇ αἰολοδωρικῇ γλώσσῃ, ὥσπερ καὶ ἡ προφορὰ ἑτέρων συμφώνων παθά τὰ ὑπὸ τῶν γραμματικῶν ὅμιλακόμενα· καὶ ἐσώζονται ἄν καὶ πολλῷ ἔτι πλείονα ἄνευ τῶν τὰ πᾶντα ἐν πᾶσι, διὰ κακοήθειαν ἢ ἐνήθειαν διασρέψειν καὶ διαφθείρειν πειρωμένων καὶ διατεινομένων, ἵνα τῷ πολλῷ ἀνθρώπῳ δόξωσί τι πλέον αὐτῷ εἰδέναι, πρᾶγματι μὴ εἰδότες οἱ κακοδαιμονες· καὶ γάρ διηγμέραι ἀκέσομεν αὐτῶν αὐτοκρατορικῶς ἐπιτατόντων, δοϊδιον, καὶ βοϊδιον, καὶ γαϊδαρον τετρασυλλάβως λέγειν, καὶ ἐ βόϊδι καὶ δοϊδον δισυλλάβως, καὶ γαϊδαρον τρισυλλάβως, καὶ λεμονία, ἀπιδία, δοϊδία, τετρασυλλάβως, καὶ ἐ τρισυλλάβως καὶ δισυλλάβως, ὡς τάχα βαρβαρικῶν τέτων ὄντων καὶ ἀπορρίπτειν. Η προσῳδία διάκοης μόνον μανθάνεται· καὶ ἔδειγε αὐτές διφρονθντας, ὀλίγον γε, προσέχειν τὴν ἀκοήν τῇ αἰολοδωρικῇ προσῳδίᾳ· εἶχον γάρ ἄν ὅτας εἴπερ, καὶ

τὴν τῶν παλαιῶν ἑλληνικῶν βιβλίων προσῳδίαν εἰδέναι, ἐν μέρει γε, καὶ ἔλαττον ἢ νῦν βατταρίζειν· ἀλλ' ἐξερημένοι παντάπασι λογικῆς, οἴονται οἱ ἄνθρωποι δι' ὄρασεως μαθεῖν ταύτην τὴν προσῳδίαν, ἀξιογέλασοι κάνταῦθα ὅντες, ὡς καὶ ὁ δὲ ἀκοῆς τὰ χρώματα μαθεῖν βελόμενος καὶ διερχούμενος· καὶ ἐπὶ πάνονται ἀνακινεῖν καὶ ἀνελίτειν ἐπὶ τέτω ἐτέρος γραμματικής, ὃ κρείσσος σφιν
τῷ ὅντι ὅντας, μὰ τὴν ἴερὰν ἀλλίθειαν. Τὸ λῆστοι αποδέχονται ἀντὶ τῆς θέλεις δωρικῆς· ἀκινητοῦ καὶ σεμινύνονται εὐήθως ἐπὶ τῇ γνώσει τέτοια καὶ τῆς ἔλσας καὶ τῶν λοιπῶν παθῶν, ὡς ἐπὶ θησαυρῷ ἰδίῳ αὐτῶν, ὃ περὶ οἱ πολλοὶ ἐξέρηνται· καὶ τῆς πλήθεως τῶν παρομοίων παθῶν τῆς αἰολοδωρικῆς διαλέκτης ὑπερορῶσιν, ὡς βαρβάρων τάχα, καὶ διατότο ἐκσυρικτέων, ἵνα δοκῶσι τοῖς ἀπλοῖς καὶ εὐπτοήτοις κρείσσον τι καὶ πλεῖόν τι ἥπερ ἔτοι, εἰδέναι· ἀλλὰ πρὸς θεῖ, τίνι διαφέρει τὸ αἰολοδωρικὸν ἄκσα τῆς ἔλσας τῆς Ομήρου, καὶ τόσα ἔτερα, ἅπερ ἐπιφέρειν ἐνταῦθα περιττόν. Οὐχ ὅμηρος η ἀιολοδωρικὴ διάλεκτος ἐνταῦθα, ή, εἰ βέλει, ὃς αἰολοδωρικοῦ ὁ Ομηρος; Τὸ πάθος τῆς λῆστος ἀντὶ τῆς θέλεις, συγγενές ἐστι τῷ τῷ τυῶ ἀντὶ τῷ τρωγῷ, καὶ τῷ τῷ λέῃ (μονοσυλλάβως) ἀντὶ τῷ λέγει· ἐξεθλίβη ἐνταῦθα τὸ γε, καὶ ἀπεκόπη τὸ γω, ὥσπερ ἔκει ἀφηρέθη τὸ θεῖ. Τῆς προφορᾶς τῆς διφθόγγου σωζομένης ἐν τῷ λέῃ ὃς αἰσθάνονται. Μήποτε ἄρα καὶ η ὑποτακτική ἐγκλισις περιττῶς πάντη καὶ ἀχαριέντως παρεντέθη ταῖς εγκλισεσιν, ὅρισικὴ δωρικὴ τυγχάνουσα.

Πρόσφερε καὶ ἀναγίνωσκε μόνα τὰ δύματα

διὰ τῆς γε διφθόγγων, βυ λέγων, γυ, δυ, ζυ, θυ,
χυ, λυ, μυ, νυ, υγ, ρυ, συ, τυ, φυ, αυ, βυ, γυ,
δυ, ιγ, ευ, ιγ, ηγ, συ, ου, τη, φη, νη, ωυ.

Τὸ β προφέρεται ὡς τὸ λατινικὸν καὶ τὸ
δαῦτζικὸν ω.

Τὸ γ προφέρεται ἀεὶ ὡς τὸ αἰολοδωρικὸν γ
πρὸ τῆς καὶ ε, καὶ τὸ φρανσικὸν γέντω γενεῖ καὶ
γενεῖ (ἡ ἀρία), καὶ τὸ δαῦτζικὸν γα (ναὶ) καὶ γαρ
(ἐνιαυτὸς).

Τὸ δ προφέρεται δι' ἄκρας τῆς γλώσσης, ἐπε-
ρειδομένων αὐτῇ ηρέμα τῶν ἄκρων ὀδόντων.

Τὸ ζ προφέρεται ὡς τὸ λατινικὸν σ μεταξὺ^{τοντόντων}.

Τὸ θ προφέρεται δι' ἄκρας τῆς γλώσσης ὑπε-
ρειδομένης τῷ τῶν ἄνω ὀδόντων ἔρχει. Η προφο-
ρὰ τὸ θ συγγενής ἐστι τῇ τὸ δ, τὸ ἄκρος τῆς γλώσ-
σης ἐν ἑκατέροις θήγοντος τῶν ἄνω ὀδόντων· ἀλλὰ
τὸ μὲν θ δασύτερον προφέρεται· τὸ δὲ δ, ἀδρό-
τερον· καὶ ἐν τῇ προφορᾷ τὸ θ αἰσθητότερα ή εἴ-
σωσις καὶ ἔξωσις τὸ πνεύματος, ή περ ἐν τῇ τὸ δ.

Τὸ κ προφέρεται ὡς ἐν τῇ αἰολοδωρικῇ δια-
λέκτῳ πρὸ τῆς ι, καὶ ἐν τῇ δαῦτζικῇ γλώσσῃ τὸ κ
πρὸ τῆς ι. Προφέρεται διὰ τὸ μέσον τῆς γλώσσης,
θιγόσης τῶν ἐντὸς ἄνω ξλων ή τὸ ἄκρος φρανσικός·
ἀλλὰ τὸ μέσον, καὶ μὴ τῶν παραπλεύρων· καὶ ἀεὶ^{τοι}
ὅμοιός προφέρεται πρὸ ἀτινοσθν καὶ μεθ' ὅποιον
φωνῆν ἀπλύν ή σύνθετον τυγχάνει τιθέμενον.

Τὸ λ ή προφορὰ δήλη ἐσίν· ἀλλὰ προφερέ-
σθω ἀεὶ, ὡς αἰολοδωρικῶς πρὸ τὸ α.

Τὸ μ ή προφορὰ δήλη ἐσί.

Τὸ ν προφέρεται πρὸ ἀτινοσθν καὶ ὅποιον

φωνήεντος ὡς αἰολοδωρικῶς πρὸ τῆς α., καὶ ὡς τὸ λατινικὸν καὶ φρανσαικὸν καὶ δαῦτζικὸν π.

Τὸν προφέρεται ὡς τὸ αἰολοδωρικὸν π καὶ τὸ λατινικὸν ρ, ἀλλὰ μὴ πρόφερε αὐτὸν κατὰ τοὺς σάξωνας ὡς b.

Τὸν οὖν προφορὰν δῆλη εἶσι.

Τὸν συντεταγμένον προφέρεται, ἢν τε ἐν ἀρχῇ, ἢν τε ἐν μέσῳ, ἢν τε ἐν τέλει τῆς λέξεως τυγχάνῃ, ὡς τὸ λατινικὸν σὲν ἀρχὴν τῆς λέξεως. Προφέρεται διὰ τῆς γλώσσης ἡρέμα καὶ συγαλῶς πλησιαζόντης καὶ θυγάτης τὸν θρανίον· η προφορὰ ἔργον τῆς ἄκρας σόματος ὅλη.

Τὸν οὖν προφορὰν δῆλη εἶσι· καὶ αἰολοδωρικῶς, λατινικῶς, φρανσαικῶς, δαῦτζικῶς ὁμοίως προφέρεται· ἀλλὰ μὴ πρόφερε αὐτὸν κατὰ τὰς σάξωνας ὡς d. Τὸν τὸν προφέρεται μὲν κατὰ τὸ θ· ἀλλ' ἐν τῇ προφορᾷ τὸν θ ἀνάγκη πᾶσα καὶ ὡδινὴ δόρφησιν πνεύματος διὰ μέσου τῶν ἔδόντων ἐπερειδομένων τῇ γλώσσῃ συνεργεῖν· καὶ ἐν τῇ προφορᾷ τὸν τὸν συνεργὸν ἀνεπαισθήτως τὸ πνεῦμα, ψιλῶς καὶ ἀπιεύματι πως τῆς ἄκρας γλώσσης θυγάτης τὸν ἔσω τῶν ἄνω ὄδόντων.

Τὸν φυγὴν προφορὰν δῆλη εἶσιν. Η προφορὰ τὸν φυγὴν συγγενῆς κατά τι τῇ τὸν θυγατερὸν γάρ, ὥσπερ καὶ τότο, διὸ ὕσεως ἡ δλκῆς πνεύματος προφέρεται· ἀλλ' ἐν τῇ τὸν φυγὴν προφορᾷ τὰς ἄνω ὄδόντας τῷ κάτῳ χείλει δεῖ προσερεῖσαι· ἔτι δοι τὸν τὸν φυγὴν συγγειλικὸν γράμμα· ἀλλ' ἐκ ὄδοντογλωσσικὸν ὥσπερ τὸ θυγατερόν.

Τὸν προφέρεται ἀεὶ πρὸ τοῦτον ἡ ὄποιαν φωνήεντος ὥσπερ τὸ αἰολοδωρικὸν χ πρὸ τῆς ι, καὶ

ἐν τῷ ich (ἐγώ) δαῦτζικῷ. Προφέρεται διὰ τοῦ ἔξω τῆς γλώσσης πλησιάζοντος τῷ ψυανίσκῳ, καὶ δασέως, δι' ἐσφροφήσεως δηλαδή η̄ δι' ἐκροφήσεως πνεύματος.

Τὸ δὲ προφέρεται ὡς ἐν τῇ λατινικῇ. Προφέρεται διὰ τῶν χειλέων μόνον, ὥσπερ τὸ νυ· ἀλλὰ τὸ μὲν, λεπτότερον καὶ σενώτερον καὶ ὁξύτερον· ἐκεῖνο δὲ, τὸ δὲ λέγω, παχύτερον, πλατύτερον καὶ ἀμβλύτερον. Μὴ μιμῆ κάνταῦθα τοὺς σάξονας, οἵπερ τὸ δὲ προφέρεται.

Τὸ δὲ προφέρεται ὡς ἐν τῇ λατινικῇ γλώσσῃ πρὸ τῆς εἰ καὶ ε, καὶ ὡς τὰ δύο γγ πρὸ τῶν αὐτῶν φωνηέντων ἐν τῇ αἰολοδωρικῇ, καὶ φέλ δμοίως, πρὸ δτινοσῆν φωνήεντος ἀπλὸς η̄ συνθέτε τυγχάνον τιθέμενον. Προφέρεται διὰ τῆς ἐρανίσκως καὶ τῆς γλώσσης, ὥσπερ καὶ τότε· ἀλλὰ τῆς γυ η̄ προφορᾶ, ὥσπερ καὶ η̄ τῆς βγ, καὶ η̄ τῆς δγ, καὶ η̄ τῆς θγ αἰσθητῶς δι' ὕσεως η̄ ὀλκῆς πνεύματος γίνεται· τότε δὲ, ἀνεπαισθήτως. Τοιδέ τι συμβαίνει καὶ ταῖς προφοραῖς τῆς κγ καὶ λγ· ἐκατέρα γάρ διὰ τῶν ἔξω τῆς ἐρανίσκως καὶ τῆς γλώσσης· ἀλλ' η̄ μὲν τῆς κγ προφορᾶ ἀπνεύμως πως ἐκτελεῖται· η̄ δὲ τῆς λγ, αἰσθητῶς διὰ πνεύματος ἐξερχομένως η̄ εἰσερχομένων.

Τὸ δὲ προφέρεται ὡς ἐν τῇ λατινικῇ γλώσσῃ. Η προφορὰ τῆς δυ διενήνοχε τότῳ μόνῳ τῆς τῆς δγ, οὐτε η̄ μὲν τῆς δγ δι' ὕσεως η̄ δι' ὀλκῆς γίνεται· εὐταῦτα δὲ ἐν τῇ τῆς δυ προφορᾷ, ἐκάτερον ἀνεπαισθητον. Συγγενῆς ἔτι η̄ προφορὰ τῆς δυ καὶ τῆς τῆς τγ, καὶ διαδίως η̄ τῆς ἐνδεις εἰς τὴν τῆς ἐτέρας ἐκτροπεῖται· ἀλλὰ κατὰ τοῦτο, ἔχει λόγον τὸ δυ πρὸς

τὸ δὺ, ὃν καὶ τὸ βὺ πρὸς τὸ υὐ· καὶ τὸ μὲν τὸ
δασέως προφερόμενον, τρέπεται εἰς τὸ θύ· τὸ δὲ
δὺ εἰς τὸ δύ.

Τὸ δὺ προφέρεται ὡς καὶ ἐν τῇ φρανσαϊκῇ
γλώσσῃ· ὃ λέγω γαλλικῇ, ὃδε μὴν κελτικῇ, ἀγνοῶν
ὅλως τὴν προφορὰν τῶν γαλλῶν ἢ τῶν κελτῶν. Η
προφορά τὸ δὺ συγγενής ἐστι τῇ τῷ ζυ· ἀλλ' ἐν τῇ
προφορᾷ τῷ ζυ τὸ ἔξω μόνον τῆς γλώσσης, θίγον
τὸ ἐμπροσθίσταν θρανίσκω, ξηρότερόν πως ἐνεργεῖ·
ἐνταῦθα δὲ ὅλον πως τὸ ἔξω τῆς γλώσσης πλατυ-
νύμενον καὶ ψαύειν τῷ θρανίσκῳ τεῖνον, ὑγρότερον
ἐνεργεῖ.

Τὸ εὐ προφέρεται μὲν κατὰ τὸ ζυ· ἀλλὰ τρα-
χύτερον, ξηρότερον, ἀμβλύτερον· καὶ ἔχει λόγον
πρὸς τὸ ζυ ὃν καὶ τὸ δὺ πρὸς τὸ ζυ, καὶ τὸ δὺ^{πρὸς τὸ δύ.} Προφέρεται ὡς σύνθετον τρόπον τινὰ
σύμφωνον ἐκ τῷ δὺ καὶ ζυ. Πολύ ἐστι τὸ εὐ ἐν τῇ
γλώσσῃ τῶν τύρκων καὶ τῶν ἀγγλῶν· ἵστως καὶ οἱ
πάλαι βρετανοὶ εἶχον τὸ εὐ· ἀλλ' ἔμοιγε παντελής
τῆς τῷ τῶν βρετανῶν εὐ προφορᾶς τυγχάνει ἄ-
γνοια.

Τὸ λὺ προφέρεται κατὰ τὸ λὺ· ἀλλ' ὅλης τῆς
γλώσσης προσφανέσσης τῷ θρανίσκῳ· καὶ ἔχει λόγον
πρὸς τὸ λὺ, ὃν καὶ τὸ δὺ πρὸς τὸ ζυ.

Τὸ πυ ἔχει λόγον πρὸς τὸ νὺ, ὃν καὶ τὸ λὺ
πρὸς τὸ λὺ, καὶ προφέρεται μαλακῶς, ὑγρῶς, ὅλης
τῆς γλώσσης πλατυνομένης καὶ ψαύσσης τῷ θρανί-
σκου.

Τὸ σὺ προφέρεται ὡς τὸ σὲ τῶν φρανσαΐων
καὶ τὸ σὲ τῶν δαστζῶν. Προφέρεται κατὰ τὸ σὺ·
ἀλλὰ τὸ σὺ προφέρεται δὲ ἄκρας τῆς γλώσσης, συ-

ρίζοντος τινός τρόπον τινὰ καὶ τῷ ὅντι σίζοντος· τὸ δὲ σύ, διὸ ὄληστῆς γλώσσης τῷ θρανίον πλησιάζόντης, μαλακῶς, ύγρῶς. Οὐκ ὄλιγη καὶ παρ’ ἥμιν ἡ προφορὰ τοῦ συμφώνου· ἀλλ’ οἱ γραμματικοὶ κωφαῖνειν ἐθέλοντες, καὶ ἔντονες γελοίως κάνταυθα, ἔτερα πάντη καὶ παρὰ τὴν ἴδιαν αὐτῶν γλώσσαν διδάσκοντες. Ισως ἡ προφορὰ τῶν δύο σε ἐν τῇ ἀττικῇ τοιαυτῇ τις ἐτύγχανεν· ἄλλως γάρ, εἰπέμοι πρὸς θεόν, τί ταῦτα τὰ δύο σε βέλονται.

Τὸ σύ προφέρεται πρὸς ἑτιοσθν καὶ ἐποιεῖν φωνήεντος ως ἐν τῇ λατινικῇ γλώσσῃ πρὸς τοῦ καὶ ε.

Τὸ σύ προφέρεται κατὰ τὸ σύ, ἀλλὰ μαλακώτερα, πλατύτερα, ὅλε τὲ μέσος τῆς γλώσσης ἐνταῦθα ψάνοντος τῷ θρανίον· ἔχει δὲ ἐν τῷ σύ, μόνος τοῦ ἄνω ἄκρως, ἀκροθιγῶς· καὶ ἔξι τῷ ὅντε ἡ προφορὰ, τούτῳ μὲν, σενοτέρα, λεπτοτέρα· ἔχειν δὲ τοῦ σύ, πλατυτέρα, παχυτέρα καὶ ύγροτέρα. Τὸ σύ ἔχει λόγον πρὸς τὸ σύ κατὰ τὴν ποιὰν διάθεσιν τοῦ σώματος, διὸ καὶ τὸ λυ πρὸς τὸ λυ, καὶ τὸ νυ πρὸς τὸ νυ, καὶ τὸ γυ πρὸς τὸ γυ, καὶ τὸ συ πρὸς τὸ σύ.

Τὸ γυ προφέρεται κατὰ τὸ γυ, ἀλλὰ βαθεῖ σόματι, ἀπὸ τῷ φάρουγγος.

Τὸ γυ προφέρεται καὶ τότο κατὰ τὸ συγγενὲς αὐτῷ τὸ κυ, ἀλλ’ ἀπὸ τοῦ φάρουγγος καὶ τοῦτο.

‘Ομοίως προφέρονται, ἀπὸ τοῦ φάρουγγος δηλαδὴ, καὶ τὸ νυ καὶ τὸ ω, ὃν τῷ μὲν νυ συγγενῆς ἡ προφορά ἔξι τῇ τῷ λυ· τῷ δὲ ω, τῇ τῷ γυ· Τὸ ω ἔχει λόγον πρὸς τὸ γυ, διὸ καὶ τὸ νυ πρὸς τὸ λυ, καὶ τὸ γυ πρὸς τὸ κυ, καὶ τὸ γυ πρὸς τὸ γυ.

Καὶ εἰσι τὰ μὲν γυ, φυ, νυ, ωγ, φαρυγγικὰ, μᾶλλον δὲ γλωσσοφαρυγγικά· συνεργεῖ γὰρ ἐνταῦθα καὶ τὸ ὅπισθιον τῆς γλώσσης, τὰ δὲ γυ, κυ, λυ, γυ, σοματικὰ ἢ ἀκροσοματικά. Μὴ οἴέσθω τις περιττὰ ταῦτα· κύριος λέγων παρὰ χυπρίοις, ἀκατάληπτος ἔσῃ· δεῖ γάρ σε λέγειν λύριος. Τί δένδρον ὁξύα ἐξίν, ἡρώτησε μέποτε δάῦτζός τις; Τὸ δέντερον διέχει ἀπεκρινάμην. Συνιέναι οὐκ εἶχεν· ἔδει γάρ με εἰπεῖν διέχει.

Τὸ δέ **h** προφέρεται διὰ μόνη τοῦ φάρυγγος, πνεύματος ἐξωθυμένη, καὶ μόνως φαρυγγικόν ἐστι, μηδαμῶς ἐν τῇ προφορᾷ αὐτοῦ ἐτέρος τινὸς συνεργάντος· καὶ ἀκριβῶς εἰπεῖν, οὔτε φωνήεν ἐξίν, οὔτε σύμφωνον· ἀλλ' ἀαξόντων ἐκφόρημα πνεύματος ἀκεχόμενον.

Πᾶντα τὰ σύμφωνα προφέρονται ἀεὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, διοίως, ἀπαράλλακτως, παρατιθέμενα συνθετικῶς οἰστισιοῦν καὶ διοιοισοῦν φωνήεσι· γελοῖον γάρ καὶ πάντη πάντως ἀμέτοχον λόγος, ἀλλαττομένη τοῦ μετ' αὐτὸν φωνήενος ἢ προφερομένη τοῦ συμφώνητος μετὰ τοῦ πρὸ αὐτοῦ συμφώνητος, ἀλλάττεσθαι καὶ τὴν προφορὰν αὐτοῦ.

Τυμα β'.

**Σημεῖα τῶν συνδέτων φωνῶν τῶν μέσων
τῆς ἀναλύσεως τᾶς νοσμένας, η̄ λέξεις.**

A E Ξ I K O N.

Κεφάλαιον α'.

**Λέξεις, σημεῖα τῶν φωνῶν τῶν τὰς ἐν ἡμῖν
διαδέσεις η̄ παθήματα ἐμβαίνοντων, καὶ
ἀσκέπτως η̄ ἐσκεμμένως τᾶς σόματος
ἐξερχομένων.**

**Λέξεις, σημεῖα τῶν πρώτων φωνῶν, τῶν ἀσκέπτως,
αὐτομάτως πως καὶ τυχοσχεδιάσως, & προφερομέ-
νων, ἀλλ' ἐκφερομένων τᾶς σόματος, καὶ τὰς ἐν
ἡμῖν διαδέσεις η̄ παθήματα ἐμφαινοντων, καὶ γ-
ῶν οἷον προοίμιον καὶ προαύλιον τῆς ἀναλύσεως
τᾶς νοσμένας,**

η̄

E K F Ω N H M A T A.

Ἐν πόνῳ, ἀ.

Ἐν πτοήσει, ὥγ.

Ἐν ταλαιπομῷ, εάτι.

Ἐν φρίκῃ, ἕτ.

<i>Ἐν λύπῃ,</i>	hov.	<i>Ἐν ὁργῇ,</i>	hóy.
<i>Ἐν διατάσει,</i>	hav.	<i>Ἐν προσανακλαύσει,</i>	ha.
<i>Ἐν προτροπῇ,</i>	ha.	<i>Ἐν σεναγμῷ,</i>	hav.
<i>Ἐν χαρᾷ,</i>	éy.	<i>Ἐν ἐμπαιγμῷ,</i>	héi.
<i>Ἐν εὐχῇ,</i>	éi.	<i>Ἐν γέλωτι,</i>	hahá.
<i>Ἐν κλίσει,</i>	a.	<i>Ἐν θρήνῳ</i>	hóy.
<i>Ἐν θαυμασμῷ, ο.</i>		<i>Ἐν δυσαρεσκείᾳ,</i>	oho.
<i>Ἐν ἀγανακτήσει, αγ.</i>		<i>Ἐν εκπλήξει,</i>	παπά.

—————

Ἄξεις, σημεῖα τῶν ἐσκεμμένως καὶ βεβλευμένως προφερομένων φωνῶν, καὶ τὰς ἐν ἡμῖν διαθέσεις ἡ παθήματα ἐμφανεσῶν,

η

ΡΗΜΑΤΑ.

<i>οβ,</i> διατίθεμαι πως ψυ-		τὰς ἄλλεπα λλήλους
<i>χῆ ἡ σώματι.</i>		εἰσπνεύσεις.
<i>οβγ,</i> αἰσθάνομαι.		<i>οβι,</i> ἔλπιζω.
<i>οβδ,</i> ὁρῶ.		<i>οβη,</i> θαυμάζω.
<i>οβζ,</i> ἀκέω.		<i>οβς,</i> ἀπορῶ.
<i>οβθ,</i> γένομαι.		<i>οβε,</i> πάσχω.
<i>οβκ,</i> ὀσφραίνομαι.		<i>οβο,</i> αἰδθματι.
<i>οβλ,</i> αἰσθάνομαι ψαυ-		<i>οβρ,</i> κλαίω.
<i>οβη,</i> οἶδα. (όμενος.)		<i>οβρ,</i> ὀδύρομαι.
<i>οβν,</i> ἀθυμῶ.		<i>οβν,</i> γένω.
<i>οβυ,</i> ἀσθμαίνω.		<i>οβω,</i> γογγίζω.
<i>οβρ,</i> αἰσχύνω.		—————
<i>οβσ,</i> ἀζείζομαι.		<i>ογ,</i> μικρύνω.
<i>οβτ,</i> βελεύω.		<i>ογβ,</i> τίκτω.
<i>οβη,</i> εὐθυμῶ.		<i>ογδ,</i> ἀμιλλῶμαι.
<i>οβγ,</i> ἐπιθυμῶ.		<i>ογζ,</i> ἀγανακτῶ.
<i>οβδ,</i> θαυμβῶ.		<i>ογθ,</i> ὁργίζομαι.
<i>οβη,</i> εῦχομαι.		<i>ογκ,</i> χολῶ.
<i>οβε,</i> κλαίων διακόπτω		<i>ογλ,</i> οἰκτείρω.
<i>τὸν κλαυθμὸν δια-</i>		